EL CINEMA

Una actriu que es resisteix que li fotografiïn les cames

MARSHA HUNT

actriu del llenç i que segons els experts posseeix unes de les més boniques cames, les quals podrà admirar el lector en el film «Fiesta Estudiantil»

Hollywood acaba de guanyar una altra de les singulars batalles. Aquesta vegada es tractava de convèncer l'encisadora Marsha Hunt que havia de prestar-se al fet que els fotògrafs deixessin impreses a les fotografies les elegants corbes de les seves ben tornejades pantorrilles.

La batalla durà prop d'un any durant el qual els representants de l'estudi insistiren a demostrar a la recalcitrant actriu la influència que unes bufones pantorrilles exerceixen als triomfs d'una actriu de cinema. Nombrosos exemples sortiren a relluir recolzant les afirmacions dels representants de l'estudi, però Marsha no es deixava convèncer i els mesos transcorrien sense que els contendents aconseguissin posar-se d'acord.

Al contracte no figurava cap clàusula que l'obligava a posar per aquesta clase de fotografies, però, en canvi, en ell s'obligava a interpretar qualsevol paper que hom li assignés. I aquesta fou la causa que Marsha perdés la batalla.

Un enginyós escriptor fou el causant de la perdició de l'incauta Marsha. Aquest escriptor estava encarregat de trobar una escena apropiada per a un petó que Leif Erikson donava a Marsha en «Fiesta estudiantil» (College Holiday).

Després de fondes meditacions l'escriptor tingué l'acudit de situar la parella a l'interior d'un tanc d'aigua per a la qual cosa Marsha es veié obligada a posar-se un vestit de bany. Els fotògrafs es collocaren a la vorera del tanc i tragueren totes les fotografies que volgueren. Marsha no tingué altre remei que declarar-se vençuda.

L'estudi pogué citar innombrables precedents que proven que les fotografies amb pantorrilles són les que es publiquen amb més freqüència i per tant són les que més contribueixen a fomentar la popularitat d'una actriu.

La fama de Marlene Dietrich es deu tant al seu talent com a la bellesa de les seves pantorrilles. Carole Lombard, que començà la seva carrera a les comèdies de Mack Sennett, es donà compte que l'exhibició de les seves pantorrilles era tan important com la interpretació dels seus papers.

Quan Gladys Swarthout arribà a Hollywood observà amb sorpresa que una de les exigències del cinema era l'exhibició de les seves pantorrilles. Acostumada a l'austeritat dels teatres d'òpera, Gladys es resistí en principi, però acabà per cedir amb la seva acostumada gentilesa.

Claudette Colbert, Joan Crawfod, Joan Blondell, entre moltes altres, cediren als precs dels fotògrafs i posaren en vestit de bany algunes vegades.

NELSON EDDY

Nelson Eddy, actor i cantant cinematogràfic, que ja gaudeix d'una fama ben merescuda, nasqué a Providence, Rode Island (Estats Units), un dia 13 d'abril. Es esvelt galant, alt, ros, de tipus escandinau, d'ulls blaus penetrants i faccions admirablement cisellats. Contrasta el seu somrís alegroi amb l'energia que pregona el seu mento; però si analitzem els seus ascendents i el seu caràcter tot sembla concordar amb una exactitud estranya.

Eddy, l'admirat actor i cantant del llenç

Hereta del seu pare, home exacte i metòdic, enginyer i inventor d'aparells navals, aquesta constància a seguir el fi proposat, i posant en això la seva mare, que professa veritable minvada pels vestigis d'un temperament innat d'artista, tal vegada recollit dels instints que en ell inculcà la seva mare, que froseva veritable idolatria per la música.

Ella fou qui féu que cantés al chor infantil de l'església de Sant Esteve i més tard com a solista en la seva escola graduada.

Eddy passà una infantesa sana i normal. La seva aspiració des de la seva primera joventut fou la d'aconseguir fama de metge. Però poc després de la seva sortida de l'Escola Normal de Rode Island, començà la seva vida d'aventures i marxà a Filadèlfia a la recerca de treball. No pogué arribar a posar en pràctica les seves aptituds musicals i arribà fins a oferir-se com a tambor, instrument que havia practicat a l'exèrcit escolar; però en el món musical els tambors no gaudeixen de gran comanda, i Nelson Eddy hagué d'acceptar una collocació de telefonista.

Durà poc en ella. Intentà, sense èxit, entrar a la Banca. Finalment obtingué una collocació en un important rotatiu i bolcà tota la seva voluntat a triomfar per tal d'aconseguir el mitjà que tan bons resultats podria proporcionar-li en la seva vida. De informador del diari passà a exercir el càrrec de redactor, i la seva nova professió semblava que seria la professió definitiva, però quelcom d'insòlit va succeir. Els seus companys, que l'apreciaven pel seu talent, no pogueren resistir la molèstia que els reportava haver d'escoltar les seves cançons, mentre treballaven, i per aquest motiu perdé dos avantatjosos contractes en diferents periòdics. Vulguis no vulguis ell havia de cantar...

—No podia comprendre aleshores la molèstia que la meva veu proporcionava als companys — diu avui Eddy amb el seu somrís —, i encara que un xic tard, els demano mil perdons.

Per aquell temps s'havia comprat un gramòfon i es passava les hores senceres escoltant les àries de les òperes, i seguia el ritme fonètic dels més grans cantants del món. Quan algú tenia la debilitat de fer-li una visita, Eddy els cantava i usava el disc respectiu d'acompanyament... i ofegava la veu dels seus mestres.

Així es pot dir que Nelson Eddy aprengué el seu exquisit gust en la vocalització de Leotti, Campanari, Warrenrath i altres eminències de l'art.

Fou David Bisoham el gran bariton americà el que sabé comprendre el gran artista que d'Eddy podia fer-se i el va recomanar a un professor que, en progressives i eficaces lliçons el convertí en un excellent cantant. Quedava, però, per recórrer el camí més difícil de la seva carrera. Crear-se un nom, ressaltar entre els milions d'aspirants a la fama; però la seva voluntat, per segona vegada, li donà armes per aconseguir-ho, i després d'una bona lluita, aconseguí veure el seu nom als lluminosos dels principals coliseums d'Amèrica.

La seva magnífica actuació al teatre de la Filharmònica de Los Angeles, li valgué el contracte que signà per cinc anys amb M. G. M.

Al principi treballava en la interpretació de papers secundaris; però a la tardor del 1934 se li encarregà la remarcada interpretació de «Marietta la Traviesa», amb Jeanette Mac Donald. Aconseguí un veritable triomf, i per tots els cinemes del món desfilà una nova parella ideal, en donar vida al cinema a la famosa opereta de gran renom «Rose Marie».

Els seus gustos són selectes, però es diu entre les seves amistats que davant un plat de llaminadures perd el seny i fa qualsevol sacrifici per un dolç... com més dolç millor. El seu color preferit és el vermell i el seu esport preferit l'equitació; també practica amb èxit la natació i el rem.

I... atenció lectores. Té grans designs de contraure matrimoni amb una noia rossa, que tingui els ulls grans i negres, i a hores d'ara encara no ha topat en el seu ideal.

Hollywood encara l'emociona. El domina la vida dinàmica de la meca cinematogràfica. Espera continuar el treball del llenç, encara que hagi d'alternar aquesta tasca amb alguns concerts per tal de continuar la seva actuació a l'escenari quan així ho cregui convenient.

I, finalment, el veurem novament al costat de Jeanette Mac Donald, la seva parella ideal, en «Maytime», que és la seva darrera producció on aconsegueix un gran triomf.

NOTICIES DE "CINELANDIA"

MASSA «BILL» EN UNA SOLA PEL-LICULA...

Art Siteman, administrador dels estudis de la Republic Pictures a Hollywood, a càrrec del qual estigué el rodatge d' «Hombres de acero», pellícula que coneixerem en el transcurs de la propera temporada confessa que els seus molts anys d'actuació cinematogràfica mai no ha estat tan a punt de perdre el cap com durant la filmació de la pellícula que ens ocupa.

—No menys que dotze persones anomenades «Bill» intervingueren en la producció de «Hombres de acero», i vaig estar a punt de tornar-me foll! — declara Siteman, i afegeix: — Cada vegada que havia de cridar-ne un d'ells, els dotze «Bills» em contestaven a la vegada; però amb tot, el més greu del cas és que, a mesura que progressava el rodatge de la cinta, tantes vegades em vaig veure en la necessitat de dir, «No és a tú, sinó a l'altre Bill, que per últim ningú no em contestava...

Els dotze «Bills» que la casualitat volgué que s'apleguessin als estudis de la Republic durant la filmació de «Hombres de acero», són: Bill Berke, coordinador; Bill [illegible]gn, director; Bill Nobles, fotògraf; Bill Crosby, retratista; Bill Gilbert, utiler; Bill Perry, cap d'electricistes; Bill Clark, tècnic del so; Bill Smallbeck, pentinador; Bill Drake, porter; Bill Newell, còmic; Bill Anderson, llibretista, i Bill Griffith, retocador.

UN FUNCIONARI MOLT IMPORTANT...

Durant el rodatge de «Hombres de acero», pellícula que la Republic ens donarà a conèixer en el transcurs de la propera temporada el subdirctor Edgar Williams observà un cavaller que es passejava pel «set» amb molta dignitat i com si fos persona d'importància.

—¿Voleu dir-me què feu ací?— li preguntà Williams al desconegut, puix que llevat en casos excepcionals és prohibida l'entrada al «set» als que no pertanyen a l'estudi.

—Jo...? Sóc un dels funcionaris — li contestà el cavaller.

—¡Ah!... Perdoneu, senyor — es disculpà el subdirector, creient que es tractava d'un dels alts funcionaris administratius de la Republic, i afegí molt atent: — ¿Voleu seure? Ací teniu un seient molt comode...

El funcionari, visiblement sorprès, agraí calorosament a Williams, i procedí a prendre seient en una de les cadires portàtils reservades per al personal directiu; però, ¡quin no seria l'astorament del subdirector quan aquella mateixa nit, entre els «extres» que esperaven en línia per a cobrar els seus sous, aconseguí distingir el cavaller al qual interpella en el «set» d'«Hombres de acero».

¡I, és que es tractava d'un «extra» que exercia el paper de funcionari d'una empresa metallúrgica en la pellícula en qüestió!..

UN VELER MOLT FAMOS

El «Mariner», famós balandre de matrícula americana, ha estat noliat per la Republic Pictures per a les escenes marítimes de les «Nuevas aventuras del capitàn Ricks» pellícula que començarà a filmar aviat amb Guy Gibbee de protagonista.

El «Mariner», l'any 1925, guanyà la regata més important que s'hagi celebrat per a vaixells de la seva categoria, de San Francisco a l'illa de Tahití, i era propietat de John Barrymore, el celebrat actor estatunitenc.

També ha figurat anteriorment en altres pellícules, àdhuc «Captain Corageous», i el 1935 guanyà una altra regata de la costa de la Califòrnia a Honolulú.

COSES QUE DONEN REALISME AL CINEMA

Grant Withers, Roger Williams i Fred Stephenson, els principals intèrprets de «Hombres de acero», pellícula que la Republic ens conarà a conèixer molt aviat, treballaren fa alguns anys en una foneria d'acer de l'Estat de Colorado; de manera que no hi ha el menor dubte que estaran molt en el paper en la cinta de què ens ocupem, ja que el seu argument es basa en l'agitada vida dels metallúrgics americans.

Però, el que sembla increïble és que els tres, que no s'han tornat a veure fins que es presentaren als estudis de la Republic per a filmar «Hombres de acero», es coneguéren precisament quan treballaven en la foneria a la qual alludim, fa molts anys.

NO RESPONEM DE LA PUBLICACIO DE LES NOTES QUE NO ENS SIGUIN TRAMESES EN CATALA

Katharine Hepburn o l'encís de tenir una llar

Es veritablement una meravella la sensació de la llar i l'encís d'una caseta familiar en la superproducció Ràdio Films «Somnis de Joventut», que protagonitza Katharine Hepburn i que s'estrenarà en breu.

Katharine Hepburn, Alícia Adams en l'obra, viu amb els seus pares i el seu germà en la caseta del poble. Alícia somnia, Alícia vol ésser una noia riquíssima, una d'aquelles princeses encantades milionàries que hi ha al poble. La seva mara, vol que Alícia brilli, que es distingeixi de les altres, que llueixi la seva personalitat; però les portes es tanquen a la jove sense situació econòmica. Però els somnis jovenívols volen, sense fre de cap mena.

«Somnis de Joventut» és una superproducció en la qual trobaran els espectadors quelcom nou al cinema. Una autèntica sensació de la llar, una veritable sensació de realisme, quelcom únic en el gènere cinematogràfic. Es una pellícula indispensable per a la joventut, per a totes les edats, per ésser un tema que arriba fàcilment al cor de tots.

En la personalitat de Katharine Hepburn hi ha una infantilitat exquisida, hi ha una ingenuïtat indescriptible, hi ha la fascinació dels temperaments excelsos que han estat la glòria del teatre i del cinema.

El film és una successió de manifestacions admirables; a més, els artistes l'interpreten meravellosament. Fred Stone, en el personatge de pare; Ann Shoemaker, en el rol de mara; Frank Albertson, en el paper de «germà»; Fred Mac Murray, en el de «promès», i Evelyn Venable, en la de noia rival, en la joveneta rica que, amb el privilegi de la seva posició, pot avergonyir, té el tresor de la seva joventut, de la seva simpatia, de la seva bellesa i de la seva espontaneïtat.

La producció Ràdio «Somnis de Joventut» reuneix una quantitat d'escenes còmiques molt escaientes. humiliar l'encisadora Alícia, que Moments sublims en els quals la rialla i les llàgrimes es succeeixen, i la serventa, la negreta Melina, que cau a terra davant de qualsevol obstacle, posa una nota còmica plena d'encís.

Recomanem a tots el film «Somnis de Joventut»; el recomanem a les noies joves, als infants, als homes: a tots. Es la pellícula formidable, la bellíssima pellícula que ens hem passat anys esperant i que a la fi ha estat produïda per la Ràdio.

«Somnis de Joventut», quina pellícula més bella! Quin prodigi d'art! Quina pellícula més adient per a orientar els nois joves i a les noies pel camí de la raó i el deure!

Katharine Hepburn i Fred Mc. Murray, en una escena del film «Sueños de juventud», que s'estrenarà molt aviat en un elegant cinema de la nostra ciutat

A partir del dia 24 de maig, un film S. I. E. BARRIOS BAJOS
Cinemes Coliseum, Fèmina, Francesc Ferrer (Urquinaona)

DE HOLLYWOOD ENS DIUEN QUE...

...Es imminent l'estrena a Londres de la producció d'Alexander Korda, «Toomai de los elefantes», en solemne première de gala.

Aquesta pellícula, la més notable i la més estimada en el seu gènere segueix molt de prop la novella de Rudyard Kipling, universalment coneguda, i posseeix algunes de les més emocionants escenes exòtiques que hagin estat capturades per la càmbra.

Robert Flaherty, co-director del film amb Zoltan Korda, és el realitzador de pellícules com «Nanuk, el esquimal» i «Hombres de Aran», i passà molts mesos a la India per a filmar «Toomai de los elefantes», puix que London Films desplaçà allà un equip complet.

*

...Segons notícies rebudes d'Hollywood, David O. Selznick ha produït un altre film de qualitat. Es titula «Nació una estrella», assumpte modern en technicolor, que refereix les interioritats d'Hollywood i les vides de la gent que viu sota el resplendor de la fama. Per la originitat del seu argument fa oblidar totes les pellícules anteriors que descriuen la vida interior de Cinelàndia. En opinió de persones imparcials que han vist la pellícula en prova privada, Janet Gaynor està adorable fotografiada en color, i realitzen, tant aquesta com Fredric March, una actuació insuperable.

*

...Esser petonejada per Gary Cooper cent-quaranta vegades! Tal és l'esdevenidor de Sigfrid Gurie, si el censor ho permet, en la propera producció Samuel Goldwyn - Douglas Fairbanks «Las Aventuras de Marco Polo». El guió menciona exactament 144 petons que li ha de donar el nostre vell amic Mr. Deeds (persona que encarnà magistralment Gary Cooper en «El secreto de vivir»), que petoneja meravellosament des que aprengué a tocar el trombó.

Sigfrid Gurie, que fou descoberta en la seva pàtria (Noruega) per Samuel Goldwyn, ha anat a Hollywood contractada per un llarg termini. La seva primera pellícula serà «Las Aventuras de Marco Polo».

*

...Tots viurem en cases de cristall iluminades amb sol artificial i condicionat (en 2036), afirma H. G. Wells en els seus pronòstics per al futur, tal com ens ho presenta en la seva novella «Things To Come», que Alexander Korda ha portat al llenç sota el títol de «La vida futura»

A més, les nostres grans ciutats seran gairebé subterrànies i construïdes a les faldes de les muntanyes La jornada de treball serà molt reduïda, seran desconegudes les malalties, la televisió i les ràdios de pulseres seran cosa corrent i la gent serà facturada a la lluna per mitjà d'un gegantí canó «interplanetari», més de 85 metres més alt que l'Empire State Building de Nova-York, avui l'edifici més elevat del món.

Els artistes que «viuen anticipadament aquesta època futura en la pellícula son Raymond Massey, Ralph Richardson, Sir Cedric Hardwicke, Pearl Argyle, Margaretta Scott, Kenneth Villiers i Patricia Hillard, a més d'una innombrable legió d'actors secundaris i «extres». Foren dirigits per William Cameron Menzies. Els «efectes especials» son deguts al famós tècnic Ned Mann.

*

...George Gershwin, que escriu la música per a «The Goldwyn Follies» és un gran admirador d'Igor Stravinsky, el compositor rus. Assabentat que Stravinsky tenia en projecte una visita als Estats Units, Gershwin li va cablegrafiar que agrairia li donés algunes lliçons de contrapunt i composició.

Com a contesta, Stravinsky li cablegrafià: «Quant vàreu guanyar aquest any passat?»

«A prop de 30.000 lliures esterlines», contestà a la vegada Gershwin.

«Es millor que vingueu vós ací i em doneu algunes lliçons», telegrafià Stravinsky.

...Samuel Goldwyn està en negociacions amb Melvin Purvis, agent federal nordamericà, el qual efectuà la detenció de John Dillinger, per a obtenir que actuï de conseller tècnic en la pròxima producció de Goldwyn «Dead End» les estrelles de la qual son Sylvia Sidney, Joel McCrea i Humprhey Bogart.

—La nostra major esperança, però —digué William Wyler, el qual dirigirà el film— és aconseguir que Mr. Purvis en persona aparegui en el film en el paper de cap dels «G-men» (Agents Federals de Policia) perquè així la lluita amb els gangsters que es veurà en la pellícula, seguirà més de prop la seva pròpia i autèntica tasca en el cas Dillinger.

MAPES
DE TOTES LES PROVINCIES DE
ESPANYA
54 MAPES A TOT COLOR
De gran utilitat per seguir les operacions de guerra, ja que en ells es troben fins els poblets més insignificants
Demaneu l'ATLAS D'ESPANYA (Bailly-Bailliere-Riera) en qualsevol llibreria o a la casa editora: Enric Granados, 86 i 88.

A partir del dia 24 de maig, un film S. I. E. BARRIOS BAJOS
Cinemes Coliseum, Fèmina, Francesc Ferrer (Urquinaona)

Lletres

«EL DIETARI D'UN POBRE HOME», PER HENRI DUVERNOIS, TRAD. DE PINEDA I VERDAGUER -- «CONTRABAN», RECULL DE PROSES DE JOAN OLIVER -- VOLUM 8 I 9 DE «BIBLIOTECA DE LA ROSA DELS VENTS» -- BARCELONA

Henri Duvernois és un escriptor parisenc pur, un autèntic «parigot» en el vocabulari dels bulevards. Ben poc s'ha mogut de la gran ciutat on va formar-se i és el coneixedor més expert de les seves grandeses i les seves misèries. Gairebé tota l'obra de Duvernois es circumscriu als horitzons que hom pot abastar des del «Sacré Coeur» a la Sorbona. I dels infinits models humans que ofereix a l'observador l'oceà humà que s'hi belluga, especialment a la riba dreta, la dels grans negocis, les grans turbulències i els grans vicis, ha sabut extreure els personatges de la seva producció novellística. Duvernois no és pas un gran mestre de l'estil, ni mai no ha pretès assolir la volada de Balzac o de Barbusse. Però posseeix una gràcia ben personal i un art de narrador envejable. La seva novella «Montmartre» és tal vegada la visió més justa i més humana del aiguabarreig que pullula entre el «faubourg» del mateix nom i la famosa place Pigalle.

En «El dietari d'un pobre home», Duvernois ens retrata amb el seu enginy i mordacitat la grisa existència d'un home insignificant, al qual les circumstàncies llancen als braços d'una noia bonica i ambiciosa, la qual, naturalment, el traeix. Dintre la simplicitat de la pintura hi ha moments força emotius, com aquell en què el pare es creu negat pel seu propi fill. Diverses figures secundàries es mouen àgilment en l'entrellat novellístic i subratllen les particularitats d'aquell París que el protagonista reflecteix amb un mirallet ínfim.

Pineda i Verdaguer ha sabut superar les dificultats que comporta traduir un autor que empra més que el francès acadèmic el dels bulevars i de les «boites».

* * *

El sol fet que en un llibre figuri la signatura de Joan Oliver — l'humorista tal vegada més europeu que tenim a Catalunya — és ben bé prou perquè l'obrim amb tota confiança, segurs que no perdrem el temps. El títol per si sol, és una nota de bon humor per tal com dintre el volum no s'hi troba cap narració que se'n digui. Per contra, hi trobareu cinc contes deliciosos i una gentil comèdia, «Cambrera Nova», molts dels quals, per no dir tots, havien aparegut en publicacions barcelonines i havien estat elogiosament comentats.

Constitueix un encert de la reeixida biblioteca del nostre bon amic Janès i Oliver, l'haver recollit en aquest volum amable i atraient aquestes proses, àgils, elegants i sadollades d'espontaneïtat, que no els treu cap mèrit. No volem pas fer distincions per tal com les obres del recull ens han plagut per un igual. Tal vegada, des del punt de vista estrictament literari assenyalariem «La pulmonia». «La tobiada» és d'una modernitat que trenca tots els motlles. «L'idiota» té la gràcia per arroves. En un mot: contariem i no acabariem. La millor cosa que ens és donat fer és recomanar, assumint-ne la responsabilitat, la compra i la lectura d'aquest petit llibre que, paraula, és una cosa molt gran.

F.

Agustí Esclasans

Fa poc saludàvem l'aparició de les «Odes», Llibre IV, del poeta Esclasans. Però alguna cosa ens deixàrem al tinter — i no direm pas totes les que suscita una producció com la d'ell —. El dia que bellesa de matèria i pensament s'equilibressin, i aquest ressortis tan poderós i net com les imatges — en l'oda «Poble» s'hi acosta —, Esclasans hauria assolit una totalitat excepcional. Això no vol dir mancament. Bastaria a fer-lo perdurar com a poeta la llarga corrua dels «Ritmes» (11 volums, de 1929 a 1937). Exuberant — i potser sigui aquesta exuberància l'únic que podria recaure en perill — els onze llibres dels «Ritmes» son l'obra d'art magnífica de matèria, trepidant de forces, on es condensen les hores mes profundament individuals, i per això les més humanes, d'aquest poeta vigorós, desesperat i amb un no sé què d'ombriu.

Seria fàcil que el comú de la nostra gent, encara molt confinada en els seus gustos literaris i ineducada en les realitats de la vida interior, no sabés extreure de la frondositat de molts dels «Ritmes» la línia d'una idea o d'una acció. L'Esclasans, tot ell imaginació i ulls de l'ànima, es construeix ell mateix ciutats i campinyes illuminades d'unes clarors del seu dintre. Hi ha en la seva obra moments d'emoció que Leopardi envejaria; hi ha una remarcable qualitat d'espai: llunyanies de recança, fondals de sentiment, altures de desig, que ens transporten a uns països ben seus. A pocs poetes ve tan ajustada la paraula creador. Així un màgic que, prenent uns elements que coneixem, dels quals no havíem percebut sinó unes poques combinacions, es posés a combinar-los en una infinitat de bells compostos insospitats, admira els uns i sobta els altres amb la incansable successió i associació de les imatges. Arrossegant-nos al seu món poètic, poblat de les seves figures ideals, dels seus clamors que commouen, ens dóna la biografia interna, el drama humanissim del treballador intellectual dins una obra admirable.

Josep LLEONART

«EL SENYOR PESOL I ALTRES PLANTES»

Oi que això sembla el títol d'un conte fantàstic de Grimm, de Perrault o d'Andersen? Doncs es tracta d'un nou llibre de versos originalíssim de Salvador Perarnau, el poeta de les famoses «Cuques de Llum» que tan meravellosament ha sabut adaptar-se de cara als infants.

Aquest llibre que duu per títol «El senyor pèsol i altres plantes», illustrat per Junceda, el clàssic dibuixant de la nostra mainada, va també de cara als infants. Una vintena de poemes que glossen les plantes més humils que encara no havien estat glossades ni cantades per cap poeta del món.

Salvador Perarnau s'ha enamorat d'elles i n'ha fet un excellent llibre de poemes, en els quals aviat podran delectar-se els infants de Catalunya.

Podríem avançar a dir que es tracta paral·lelament als «Fruits saborosos» de Josep Carner, del llibre de les plantes «saboroses i més humils».

LECTURA DE POEMES REVOLUCIONARIS, PER PROUS I VILA

El poeta Prous i Vila donà una lectura de poemes revolucionaris al local de la «Associació d'Idealistes Pràctics» dintre el curs de conferències que ha vingut organitzant.

Presentà el nostre poeta un membre de la Junta de l'entitat.

Prous i Vila llegí a continuació nombrosos poemes de veritable caràcter revolucionari, entre els quals cal remarcar especialment els dedicats als bombardeigs de Madrid Cal remarcar els romansos de caire popular, com el «Romanç de l'Espanya gran», el qual dóna una idea clara del que és la lluita que venim sostenint contra el feixisme internacional i contra els traïdors del nostre país

Finalment llegí uns fragments del seu magnific poema «Clarins de guerra», visió de la guerra futura i justíssima crítica a la Societat de Nacions. Fou molt aplaudit i felicitat.

Esperem per a ben aviat els set dos llibres de poemes que estan en curs de publicació